

УДК 78 (477.8-89Гал)''19''

Цитування:

Спольська О. В. Діяльність музичних товариств Східної Галичини як передумова розвитку фахового виконавства (перша третина ХХ). *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2021. № 4. С. 177-182.

*Спольська Олена Володимирівна,
провідний фахівець ректорату
Тернопільського національного педагогічного
університету ім. В. Гнатюка,
аспірантка Національної академії керівних
кадрів культури і мистецтв
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2397-2035>
olenadovbush84@gmail.com*

Spolska O. (2021). Activities of music societies of Eastern Galicia as a prerequisite for the development of professional performance (ist third of the XX century). *National Academy of Culture and Arts Management Herald: Science journal*, 4, 177-182 [in Ukrainian].

**ДІЯЛЬНІСТЬ МУЗИЧНИХ ТОВАРИСТВ СХІДНОЇ ГАЛИЧИНИ
ЯК ПЕРЕДУМОВА РОЗВИТКУ ФАХОВОГО ВИКОНАВСТВА
(перша третина ХХ)**

Метою публікації є представлення діяльності музичних товариств у Східній Галичині впродовж кінця ХІХ – першої третини ХХ ст., які заклали основи розвитку національної професійної музичної освіти і виконавства, зокрема і фортепіанного. **Методологічною** основою публікації є історико-стильовий та компаративний підходи, методи історико-культурологічного дискурсу (В. Черкасов), фундаментальні історико-музикознавчі позиції (Л. Корній, Л. Кияновська та ін.). Проблеми музичної культури, освіти та виконавства розглядалися тогочасними галицькими музикантами (С. Людкевич, В. Барвінський, Н. Нижанківський та ін.) у ширшому контексті національно-культурного життя, співпраці українських культурно-просвітницьких товариств, активної позиції композиторів, виконавців і педагогів, що сприяло розвитку фахової освіти та виконавства, музичної культури загалом. Цей методологічний підхід продовжили сучасні музикознавці (М. Загайкевич, Л. Кияновська, Л. Корній, Л. Мазепа, М. Черепанин та ін.), які трактують культурно-мистецьке життя Галичини II половини ХІХ – початку ХХ ст. як переломний момент у процесі становлення професійної музичної культури, обумовлений прийняттям так званої «культурної автономії» (1867). **Наукова новизна.** Значну роль відіграли у цьому процесі музичні осередки, засновані при «Товаристві для розповсюдження музики в Галичині», діяльність Галицького Музичного товариства (далі – Польського Музичного товариства), консерваторії ГМТ (1854) як основного музичного освітнього закладу Галичини II половини ХІХ століття. Важливою була роль українських музичних товариств, найбільшою мірою – осередків «Боянів» та «Союзу Боянів», Музичного товариства ім. М. Лисенка, що стало підґрунтям для закладення українського фахового музичного закладу – Вищого музичного інституту (1903), далі – Вищого музичного інституту імені Лисенка (ВМІЛ), діяльності розгалуженої мережі його філій у різних містах Галичини. Значна просвітницька діяльність культурно-просвітницьких та музичних товариств спонукала професійних композиторів до створення оригінальних музичних творів, обробок народних пісень, укладання відповідного фахового репертуару. У свою чергу, це обумовило необхідність розвитку фахової музичної критики на шпальтах української періодичної преси. Аналізуючи соціокультурний контекст діяльності музичних товариств, ми опиралися на розроблені класифікації щодо напрямків їх діяльності (Н. Кобрин). Це дозволило окреслити роль численних монографічних та тематичних концертів, приурочених українським і західноєвропейським композиторам, сольних концертів видатних українських виконавців вокалістів та інструменталістів у процесі зростання виконавської майстерності українських митців означеного періоду. **Висновки.** Зроблено висновки про визначальну роль діяльності мережі культурно-просвітницьких та музичних товариств Східної Галичини кінця ХІХ – першої третини ХХ ст. у процесі розвитку у регіоні музичного виконавства і музичної культури загалом.

Ключові слова: музична культура Західної України, кінець ХІХ – перша третина ХХ ст., культурно-просвітницькі та музичні товариства, музичне виконавство.

Spolska Olena, leading specialist of the university administration, Ternopil Volodymyr Hnatiuk National Pedagogical University, graduate student of the National Academy of Culture and Arts Management

Activities of music societies of Eastern Galicia as a prerequisite for the development of professional performance (ist third of the XX century)

The purpose of the article is to present the activities of music societies in Eastern Galicia during the late nineteenth – first third of the twentieth century, which laid the foundations for the development of national professional

music education and performance, including piano. **The methodological basis** of the publication is historical-stylistic and comparative approaches, methods of historical-cultural discourse (V. Cherkasov), fundamental historical-musicological positions (L. Korniy, L. Kianovska, etc.). Problems of musical culture, education, and performance were considered by Galician musicians of that time (S. Lyudkevych, V. Barvinsky, N. Nyzhankivsky, etc.) in the broader context of national and cultural life, cooperation of Ukrainian cultural and educational societies, the active position of composers, performers, and teachers, which contributed to the development of professional education and performance, music culture in general. This methodological approach was continued by modern musicologists (M. Zagaykevych, L. Kiyanovska, L. Korniy, L. Mazepa, M. Cherepanin, etc.), who interpret the cultural and artistic life of Galicia in the second half of the nineteenth - early twentieth century. as a turning point in the process of formation of professional musical culture, due to the adoption of the so-called "cultural autonomy" (1867). **Scientific novelty.** A significant role in this process was played by music centers founded by the Society for the Distribution of Music in Galicia, the Galician Music Society (hereinafter - the Polish Music Society), the GMT Conservatory (1854) as the main musical educational institution in Galicia in the second half of the nineteenth century. The role of Ukrainian music societies was important, most of all – the centers of "Boyan" and "Union of Boyans", Music Society M. Lysenko, which became the basis for the establishment of the Ukrainian professional music institution – Higher Music Institute (1903), then - Lysenko Higher Music Institute (VMIL), the activities of an extensive network of its branches in various cities of Galicia. Significant educational activities of cultural, educational, and musical societies have encouraged professional composers to create original musical works, arrangements of folk songs, compiling the appropriate professional repertoire. In turn, this necessitated the development of professional music criticism in the Ukrainian periodicals. Analyzing the socio-cultural context of music societies, we relied on the developed classifications of their activities (N. Kobrin). This allowed us to outline the role of numerous monographic and thematic concerts dedicated to Ukrainian and Western European composers, solo concerts of prominent Ukrainian vocalists, and instrumentalists in the growth of performing skills of Ukrainian artists of this period. **Conclusions.** Conclusions are made about the decisive role of the network of cultural, educational, and musical societies of Eastern Galicia in the late nineteenth - first third of the twentieth century. in the process of development in the region of musical performance and musical culture in general.

Keywords: musical culture of Western Ukraine, end of XIX – first third of XX century, cultural-educational and musical societies, musical performance.

Актуальність дослідження. Кінець XIX – перша третина XX століть – важливий період в культурно-просвітницькому русі української інтелігенції Східної Галичини у різних напрямках її діяльності: дослідження народної творчості, популяризація спадщини митців-аматорів, становлення національної композиторської школи, закладення основ розвитку професійного виконавського мистецтва та ін. Так, у всіх сферах життя галицьких українців, зокрема, в акціях загальносуспільної ваги, в освітньо-виховній, громадсько-просвітній, мистецько-естетичній практиці започатковувалися різні форми виконавської музичної діяльності, яка ставала органічною частиною функціонування усіх національних осередків та інституцій: від сільських читалень «Просвіти» – до Наукового товариства імені Шевченка (НТШ).

Тогочасні західноукраїнські науковці, письменники, громадські діячі (І. Франко, В. Сімович, К. Студинський, В. Щурат, А. Чайковський та ін.) підкреслювали так би мовити «національно-маніфестаційне» значення музики у Східній Галичині, активно підтримували діяльність культурно-просвітницьких, зокрема і музичних, товариств. Результатом їх діяльності, насамперед «Бояна» та його розгалужених осередків, стало заснування Вищого музичного інституту (ВМІЛ) у Львові як першого національного мистецького

навчального закладу, котрий заклав фундамент фахового музичного виконавства у краю.

Метою публікації є представлення діяльності музичних товариств у Східній Галичині впродовж кінця XIX – першої третини XX ст., які заклали основи розвитку національної професійної музичної освіти і виконавства, зокрема і фортепіанного.

Методологічною основою публікації є історико-стильовий та компаративний підходи, методи історико-культурологічного дискурсу (за В. Черкасовим), фундаментальні історико-музикознавчі позиції (Л. Корній, Л. Кияновська [6] та ін.).

Аналіз досліджень і публікацій. Джерелознавчою базою для досліджень представленої проблеми є архівні фонди Львова [1], Тернополя [2] та інших міст Західної України. Так, інформативно насиченими джерелами є відомості про діяльність культурно-просвітницьких товариств, публікації тогочасної періодичної преси, пов'язані з музично-просвітницькою діяльністю: щоденні газети («Діло»), часописи літературно-наукового, педагогічного, просвітницького спрямування («Дзвони», «Рідна Школа», «Українська Школа» та ін.), спеціальні музичні часописи («Артистичний Вістник», «Боян», «Українська Музика»). Важливим історіографічним джерелом є сучасні видання музично-критичної спадщини В. Витвицького і С. Людкевича.

До проблеми розвитку національної музичної культури, у тому числі професійної музичної освіти і виконавства, зверталися дослідники різних поколінь: Л. Архімович, В. Барвінський, М. Білинська, Ю. Булка, В. Витвицький, С. Грица, М. Грінченко, М. Загайкевич, Л. Кияновська [6], Л. Корній, Б. Кудрик, З. Лисько, С. Людкевич [8], І. Ляшенко, С. Павлишин, М. Черепанин [10], З. Штундер та інші. Серед сучасних дослідників проблематики історії фортепіанного виконавства в Україні, зокрема і у Західній, – Н. Кашкадамова [4 – 5], Л. Мазепа [9]], Н. Гуральник, В. Клиш, О. Козаренко, Є. Куришев, К. Шамаєва, В. Шульгіна та ін. Спеціальні дослідження у цьому напрямку проведені також З. Лабанців-Попко, Т. Молчановою, Л. Ханік, Л. Шевчук-Назар та іншими науковцями. Важливим джерелом щодо вивчення музичної культури Тернопілля, крім згаданих вище, є краєзнавчі розвідки П. Медведика, Л. Бойцун, публікації сучасних дослідників І. Бевської, І. Гринчук [3], С. Маловічка та ін.

Виклад основного матеріалу. Проблеми музичної культури, освіти та виконавства розглядалися галицькими музикантами (А. Вахнянин, О. Нижанківський, С. Людкевич, В. Барвінський, Н. Нижанківський та ін.) у ширшому контексті національно-культурного життя, зокрема, співпраці українських культурно-просвітницьких товариств, активної позиції композиторів, виконавців і педагогів, які проводили значну освітньо-культурну діяльність, сприяли розвитку фахової освіти та виконавства, музичної культури краю загалом. Цей методологічний підхід продовжили сучасні музикознавці (М. Загайкевич, Л. Кияновська [6], Л. Корній, Л. Мазепа [9], М. Черепанин [10] та ін.), котрі трактують культурно-мистецьке життя Галичини II половини XIX – початку XX ст. як переломний момент у процесі становлення професійної музичної культури, обумовлений прийняттям так званої «культурної автономії» (1867), що мала різні наслідки для українських і польських громад Галичини [6; 10].

Найважливішими осередками, які відобразили тогочасні тенденції культурного життя українців, стало закладення хорів – як аматорських, так і професійних, як першооснови для розвитку музичного руху в краї. Значну роль відіграли музичні осередки, засновані при «Товаристві для розповсюдження музики в Галичині». Щодо розвитку фортепіанного виконавства та освіти в Галичині визначну роль відіграв К. Мікулі,

який оновив і удосконалив засади діяльності консерваторії Галицького Музичного товариства (ГМТ), основного музичного освітнього закладу Східної Галичини другої половини XIX століття, заснованого у 1854 році (у 1880 році Консерваторія ГМТ отримала статус офіційної) [9].

Аналізуючи основні тенденції розвитку музичної культури Східної Галичини II половини XIX – початку XX ст., слід відзначити, що поряд з товариствами, які утримували хори, оркестр, бібліотеку, займалися видавничою діяльністю, почали виникати товариства так би мовити «вузької спеціалізації». Так, у 1870 р. А. Вахнянин заснував у Львові перше українське співоче товариство «Т(е)орбан», а в 1875 р. – музичне товариство «Гармонія», основною діяльністю якого було визначено розвиток інструментальної музики у Львові та в цілому краї. У 1880 р. група співаків заснувала Співацьке Товариство «Лютня». Наприкінці 80-х років XIX століття поряд з Галицьким Музичним Товариством у Львові виникли ще деякі польські любительські осередки, як наприклад, Співацьке товариство «Ехо» (1885) [9; 10].

Архівні фонди свідчать, що наприкінці XIX століття у Східній Галичині, зокрема у Львові, з'явилася велика кількість хорів, виконавців-акомпаніаторів та солістів не лише при музичних товариствах, а й літературних, професійних, спортивних («Зоря», «Академічний хор», «Хор політехніки», хор Товариства друкарів «Вогнище», «Робітничий хор»). Дослідники (М. Черепанин, Л. Мазепа та ін.) зазначають, що окрім хороших товариств, які залишалися найчисленнішими, на початку XX століття виникали музичні товариства, пов'язані із іншими напрямками виконавства. Так, у 1902 р. був затверджений Статут товариства приятелів музики драматичної «Ліра» у Львові, у 1904 р. – «Статут Молодої сцени», у 1905 р. – Статут гуртка мандоліністів «Блакитних» в Перемишлі. На початку XX ст. було засновано ще одне товариство з широкими культурно-мистецькими цілями – «Музичне Товариство ім. Станіслава Монюшка» [9; 10].

Велике значення для розвитку музичної культури серед українців Східної Галичини мало заснування у 1891 році музично-співацького товариства «Львівський Боян», одним з засновників якого був А. Вахнянин. Поштовхом для створення товариства стали артистичні подорожі з хором керованим отцем О. Нижанківським – відомим диригентом, композитором, видатним музично-

громадським діячем Західної України. Діяльність «Бояну» визначалася такими напрямками: популяризація пісенно-хорового мистецтва в Галичині, організація концертів, утримання музичної школи, створення бібліотеки музичної літератури та ін. Товариство також займалося друкуванням музичних творів відомих та початкуючих українських композиторів [9].

Спроба об'єднання хорових колективів Східної Галичини в одне музичне товариство була зроблена ще на початку ХХ ст. Так, у зв'язку з десятилітнім ювілеєм «Львівського Бояна» 29 червня 1901 року відбувся з'їзд галицьких «Боянів» з метою їх сполучення в одне крайове товариство. Перші загальні збори «Союзу українських співацьких і музичних товариств» відбулися 28 червня 1903 р. На них був запропонований проект ювілейного святкування 35-річної діяльності М. Лисенка, що передбачав низку заходів: влаштування великого концерту у Львові силами всіх «Боянів» і співаків краю; видання життєпису М. Лисенка; ювілейне видання творів композитора; поіменування М. Лисенка першим почесним членом «Союзу»; участь галичан у ювілейному святкуванні в Києві [9].

В контексті нашої публікації підкреслимо важливість рішення зборів щодо ухвали започаткувати найнижчий курс музичної школи, змінити статут «Союзу» з правом відкриття консерваторії, приступити до видання музичного часопису. Це стало основою для заснування провідного українського навчального закладу – Вищого музичного інституту у Львові (1903), першими директорами якого були А. Вахнянин, С. Людкевич, В. Барвінський, котрі приділяли велику увагу розвитку фахового вокального та інструментального виконавства [4; 10].

Згодом з метою поширення музичної освіти у краї загальні надзвичайні збори «Союзу співацьких і музичних товариств» 6 червня 1907 р. затвердили нову назву організації – «Музичне товариство ім. Миколи Лисенка», розробили нові напрямки діяльності. Крім музичного інституту, товариство займалося також концертною, організаційною та адміністративною діяльністю. Так, з нагоди відкриття власного будинку Музичного товариства ім. М. Лисенка 13 червня 1916 р. у великому залі відбувся концерт, програма якого складалася з виступів двох мішаних хорів товариства «Боян» та окремих виконавців (В. Барвінський, О. Семенів, Е. Перфецький, О. Парахоняківна, Б. Бережницький). 22 червня цього ж року у великому залі товариства було влаштовано

Шевченківський концерт, на якому «Львівський Боян» вперше поставив на сцені «Українське весілля» В. Барвінського [8; 9; 10].

М. Черепанин зазначає, що попри воєнний стан, Музичне товариство ім. М. Лисенка досягло значних успіхів. Кількість учнів інституту у 1916-1917 навчальному році була доведена до понад 120. Заходами С. Людкевича було засновано 9 філій музичного інституту товариства у різних містах Галичини: Перемишлі, Станіславі, Стрию, Дрогобичі, Коломиї, Тернополі, Золочеві, Яворові та Бориславі. Для цього правління Музичного товариства ім. М. Лисенка ухвалило справу централізації всіх філій музичних інститутів Галичини [8; 9]. Були поставлені завдання заснування «Союзу українських музик», видання свого музичного часопису, що вдалося реалізувати лише в березні 1928 р. [8; 9].

1 липня 1930 р. у малому залі Музичного інституту ім. М. Лисенка відбувся з'їзд Союзу українських хорів, на якому були присутні представники Стрия, Тернополя, Львова, Дрогобича, Перемишля. Було прийнято територіальний поділ Союзу: Центральний Союз українських хорів (хори Львова і околичних міст); Підкарпатський Союз українських хорів (Стрий, Дрогобич, Сколе, Долина, Жидачів, Самбір), Подільський Союз українських хорів (Тернопіль і сусідні повіти) [8; 10].

Оскільки професійні музичні організації Східної Галичини до 30-х рр. ХХ ст. були, як правило, польськими, українська музика, інструментальне виконавство була недостатньо репрезентованими. Питання створення української філармонії свого часу піднімав С. Людкевич, однак, ВМІЛ не мав ще достатньої кількості музикантів, щоб забезпечити повноцінний симфонічний оркестр [8].

Проблема створення таких інституцій, як українська філармонія і опера, не переставала хвилювати відомих діячів Східної Галичини, які піднімали цю проблему у пресі, закликали до співпраці творчу інтелігенцію. Так, до своїх концертів Перемишльська філія залучала кращих місцевих виконавців (хор «Перемишльського Бояна»), запрошувала професійних виконавців. Подібно і «Музичний кружок» Самбірського товариства «Руська бесіда» 23 листопада 1897 року влаштував перший музично-декламаторський «вечір із забавою і танцями», в якому крім хору аматорів, взяли участь відомі галицькі музиканти піаністка А. Топольницька,

інструментальний квартет, співак О. Носалевич [8; 9; 10].

З тогочасної періодики дізнаємося, що до концертів «Львівського Бояну», регіональних осередків «Бояну», «Просвіти» та ін. часто прилучалися відомі артисти Скарбківського театру С. Крушельницька та О. Мишуга. Так, у ювілейному концерті товариства українських техніків «Основа» (7 грудня 1907 р.) взяли участь скрипалька Ганкевичева, співак-баритон А. Людвіг, хор «Бандурист», співак-тенор І. Козак [8; 10].

Активно залучали членів музичних товариств та професійних виконавців до своїх імпрез також жіночі організації і товариства. Так, наприклад, «Товариство руських дам» запросило до влаштування свого концерту А. Вахнянина. Було виконано новий твір композитора «Молодії сні» (сл. Е. Левицького), звучала гра піаністки Цеглинської, спів М. Павликівни. «Товариство українських жінок» та «Союз українок» співпрацювали із тогочасними гастролуючими виконавицями, серед них: скрипалька О. Заяцівна, піаністки Л. Колесса, І. Крих, М. Кравців, співачки С. Крушельницька, Д. Лиськова та ін. [4; 8; 10].

З архівних джерел відомо, що у 1927 році «вечір пісні і живого слова» провело Товариство письменників і журналістів ім. І. Франка, на якому виступили В. Барвінський, М. Голинський, С. Федорцева, Б. Кудрик. Вечір був повторений і наступного 1928 р., що було ствердженням прагнення до високого мистецького рівня національної музики та виконавства [8; 10].

9 жовтня 1928 р. Наукове товариство П. Могили за участю мішаного квартету під керівництвом М. Колесси влаштувало в залі Народного Дому концерт-вшанування пам'яті Лесі Українки, на якому були виконані серія волинських пісень в обробці диригента. Таким чином, значна просвітницька діяльність громадських організацій спонукала професійних композиторів до створення оригінальних музичних творів, обробок народних пісень, укладання відповідного фахового репертуару [8; 10].

Активна просвітницька та концертна діяльність товариств обумовила, у свою чергу, необхідність розвитку фахової музичної критики, зокрема, на шпальтах української періодичної преси. На відміну від часописів початку ХХ ст. («Руслан», «Літературно-Науковий Вісник»), де публікувалися огляди чи хронікальні повідомлення різних авторів, видання 1920–30-х рр. засвідчують вищий фаховий рівень музичних дописів та залучення

молодої генерації музикантів. Ґрунтовні рецензії друкували як професійні музиканти (С. Людкевич, В. Барвінський, В. Витвицький, З. Лисько, Й. Хомінський, Н. Нижанківський, Б. Кудрик, Р. Сімович та ін.), так і письменники, науковці, громадські діячі (І. Франко, В. Щурат, К. Студинський, Ф. Колесса та ін.).

Новизна дослідження. Аналізуючи соціокультурний контекст діяльності музичних товариств, ми опиралися на розроблені класифікації щодо напрямків їх діяльності. Так, сучасна дослідниця Н. Кобрин [7] визначає наступні критерії: функціональності, тематичної диференціації (2 підтипи: узагальнено-тематичний та персоніфікований типи акцій), соціальної спрямованості та масовості.

До першої групи відносяться духовно-молитовні концерти з нагоди релігійних свят, національно-маніфестаційні урочистості (шевченківські, лисенківські ювілеї), музично-просвітницькі концерти, добродійні концерти як важливі напрями українського концертного життя.

До узагальнено-тематичного типу акцій відносяться: відзначення роковин історико-політичних дат, культурно-мистецьких подій національного значення, проведення музично-тематичних концертів з певних видів і жанрів творчості (пісенні, історичні концерти, концерти нової української музики, симфонічні, камерні концерти). До персоніфікованого типу акцій відносяться: ювілейні академії діячів української історії та культури (Т. Шевченка, М. Шашкевича, І. Франка, І. Мазепи, митрополита А. Шептицького, С. Петлюри та ін.) [7].

У контексті проблематики статті підкреслимо значення проведення концертів з творів українських авторів (М. Лисенка, Д. Бортнянського, Д. Січинського, В. Барвінського, М. Вербицького, М. Леонтовича, С. Людкевича, О. Нижанківського, Н. Нижанківського та ін.) та західноєвропейських композиторів (Й.-С. Баха, Л. Бетховена, Ф. Ліста, Ф. Шуберта та ін.). Вагому роль відігравали сольні концерти видатних українських виконавців, зокрема: С. Крушельницької, М. Менцинського, О. Мишуги, М. Голинського, О. Бандрівської, Л. Колесси, В. Божейко, Р. Савицького, Є. Перфецького, Б. Бережницького та ін.

До групи акцій, об'єднаних за критерієм соціальної спрямованості та масовості належать загальнонаціональні імпрези, які організовувалися спільно провідними українськими товариствами, та концерти

окремих товариств і установ, що ставили своєю метою піднесення національної свідомості та культури найширших суспільних верств [7].

Найважливіші святкові академії та урочистості охоплювали мовлене слово (реферати, виступи, декламування поезії), виконання музичних творів, друковане слово (статті, розвідки на відповідні теми у періодичній пресі, рецензії). Завдяки їм в активно звучали зразки української музичної творчості кінця XVIII – першої половини XX ст., великий пласт народних пісень, систематично відбувалися прем'єри (найбільші з них – кантати «Кавказ» і «Заповіт» С. Людкевича; фортепіанний концерт, прелюдії, секстет, кантата, присвячена А. Шептицькому, кантата «Наша туга, наша пісня» В. Барвінського; фортепіанні твори Н. Нижанківського) [8].

Висновки. Межовий період XIX – XX ст. характеризувався виникненням великої кількості товариств і гуртків національно-патріотичного спрямування. В адресній книзі Львова за 1914 р. вписано 320 товариств різного напрямку: освітніх, наукових, мистецьких, добродійних, робітничих, академічних, спортивних, молодіжних. Серед них – велика частина, пов'язана з музичним мистецтвом.

Спеціальні українські музичні товариства впродовж усього зазначеного періоду, на відміну від подібних австрійських та польських інституцій, зберігали поліфункційну структуру, утворюючи хори, інструментальні гуртки, оркестри, музичні школи, бібліотеки, нотні видавництва, іноді – музеї. Їх різнобічна діяльність сприяла розвитку важливих сфер музичної культури – творчої (організація конкурсів на написання музичних творів), організаційно-концертної, освітньо-виховної, науково-дослідницької, видавничої, публіцистичної.

Діяльність філій музичних товариств («Бояна» і Музичного товариства ім. М. Лисенка), філій ВМІЛ зумовила формування центрів галицько-української музичної культури: Львів, Перемишль, Тернопіль, Станіславів, Дрогобич, Стрий, Борислав, Коломия, сприяла розвитку рівня музичного виконавства в Україні загалом.

Література

1. Державний архів Львівської області (ДАЛО), ф. 1, оп. 51, спр. 2389.
2. Державний архів Тернопільської області (ДАТО), ф. 3, оп. 1, спр. 156
3. Гринчук І., Спольська О. Вітчизняні

виконавські школи: регіональний аспект // «Музичне мистецтво в освітологічному дискурсі»: науковий журнал. № 5. 2020. С.24 – 31.

4. Кашкадамова Н. Фортеп'янное мистецтво у Львові: Статті. Рецензії. Матеріали. Тернопіль : СМП «Астон», 2001. 400 с.

5. Кашкадамова Н. Фортеп'янно-виконавське мистецтво України. Історичні нариси, 2017. 616 с.

6. Кияновська Л. Стилєва еволюція галицької музичної культури XIX – XX ст. Тернопіль: СМП «Астон», 2000. 339 с.

7. Кобрин Н. В. Музична культура в національному русі галицьких українців (1891-1939) [Текст] : автореф. дис... канд. іст. наук : спец. 07.00.01 «Історія України». НАН України, Ін-т українознавства ім. І. Крип'якевича. Л., 2010. 19 с.

8. Людкевич С. Дослідження, статті, рецензії, виступи. Т. 2. / Упор. З. Штундер. Львів: Дивосвіт. 2000. 816 с.

9. Мазепа Л., Мазепа Т. Шлях до музичної академії у Львові. У двох томах. Том 1. Львів: В-во СПОЛОМ, 2003. 288 с.

10. Черепанин М. В. Музична культура Галичини (друга половина XIX – перша половина XX ст.): Монографія. К.: Вежа, 1997. 328 с.

References

1. State Archives of Lviv Region (DALO), f. 1, op. 51, spr. 2389. [in Ukrainian].
2. State Archives of Ternopil region (DATO), f. 3, op. 1, spr. 156. [in Ukrainian].
3. Hrynchuk, I., Spolska, O. (2019). Local performing schools: regional aspect. «Muzychne mystetstvo v osvitolohichnomu dyskursi»: scientific journal. № 5. 24 – 31. [in Ukrainian].
4. Kashkadamova, N. (2001). Piano Art in Lviv: Articles. Reviews. Materials. Ternopil: SMP «Aston». 400. [in Ukrainian].
5. Kashkadamova, N. (2017). Piano and Performing Arts of Ukraine. Historical Essays. Lviv, 616. [in Ukrainian].
6. Kyianovska, L. (2000). The stylistic evolution of Galician musical culture of the XIX – XX centuries. Ternopil: SMP "Aston". 339. [in Ukrainian].
7. Kobryn, N. V. (2010). Musical culture in the national movement of Galician Ukrainians (1891-1939) [Text]: author's ref. dis ... cand. ist. science: special. 07.00.01 "History of Ukraine" NAS of Ukraine, Institute of Ukrainian Studies. I. Krypyakevych. L.19. [in Ukrainian].
8. Liudkevych, S. (2000). Research, articles, reviews, speeches. V. 2. Z. Shtunder (Ed.). L'viv: Dyvosvit. 816. [in Ukrainian].
9. Mazepa, L., Mazepa, T. (2003). The path to the Academy of Music in Lviv. In 2 vols. V. 1. L'viv: V-vo SPOLOM. 288. [in Ukrainian].
10. Cherepanyn, M.V. (1997). Musical Culture of Galicia (second half of XIX – first half of XX century): Monograph. K.: Vezha. 328 [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 30.08.2021
Отримано після доопрацювання 22.09.2021
Прийнято до друку 28.09.2021